

Take pšenice nekjer ni, ne tok sladkega grozdja:
 Koker so pesme, katire Krajske duželle
 Pevke po gojzdeh, po pojlu prepevajo zmirej.
 Vse je noter v en rog zmašil Mojstr pregovorne,
 Ter je zapiskal v njega berž eno za drugo;
 Tu so začelle vse Krajske Modrice plesati,
 V rajah vertiti, de vse se je treslu pod njeme,
 Ter vpile toku: Ta je samega Travnega Pana
 Premagal! Kuj mu eno krono na glavo denite
 Z erdečeh gartrož, jen Lorbarjevega pirja:
 S te pišve glasam vse drevja, vso zvino za sabo
 Vlečeš naš Jason. Kaj otšeš drugega še več?
 Le vkaži, kar 'tšeš, al daj kar otšeš imeti,
 Kmal boš ti slišal, kok' Krajska tica zna pejti.
 Ona bo pejala toku, koker se njo ti naučil:
 Ti se Krajske Jason Ti se me k temu podvizal.
 Buh Te je dal: Buh večne Te živi nam še kaj dalej.

Pripravljavna pot v zemljepisje in zgodovino.

3.

Tačas, ko je zemljo obdajala voda in zagrinjala tema, se ve, da tačas ni bilo na nji ljudi. Pa Bog je rekel, da naj žive na nji ljudje; tedaj je treba, da je bilo poprej svetlo in suho, poprej niso mogle na nji rasti zeli in živeti živali; kajti človeku je poglavitno treba trojih reči: prebivališča, živeža in obleke. Tedaj mu je pripravil Gospod hišo in tudi, iz česa se živi, in to prebivališče je preskerbel z vsem potrebnim, koristnim in lepim. To se je zgodilo v šestih dneh stvarjenja, kakor nam pripoveduje sv. pismo. „Naj bode svetloba“ je rekel gospodar svetovom. Postala je svetloba, in svet se je začel. Gospod je ločil svetlobo od teme, svetlobo je imenoval dan, a temo noč. Tedaj je postal iz večera in jutra prvi dan.

Drugi dan so se ločile na Gospodovo besedo vode nad in pod terdino. Postal je zrak s svojimi sopari, nekaj vode na zemlji se je kvišku vzdignilo in se je zbralo v oblake, da pada ob svojem času na zemljo, kakor: dež, sneg, toča, rosa.

Tretji dan se je zbrala še ostala voda po globinah na zemlji in bilo je široko morje. Kar je bilo poprej pokritega z vodami, se je vzdignilo, ločila se je zemlja od kopnega, in vsako je imelo svoje meje. Tako je bilo pripravljeno svoje stanovišče stvarjem v vodi, na suhem in v zraku, da vsaka more živeti po svoje, kakor je je Bog namenil in odkazal. In rastle je trava, rastle so zeli in rodovitna drevesa, in vsako se je množilo po svoje. In zemlja se je ozaljšala s cveticami in sadjem, in se je oblekla v svojo krasoto.

Četerti dan je vstvaril Vsemogočni na terdini neba trumo nebeških teles, njih lepota, število in kras je neizrekljiv. Zapovedal je solncu, da s svojo svetlobo dan vlada in mescu, da z miriado zvezd vred noč vlada. Odsihmal vsako jutro luč na zemlji življenje zbuja; ko bi svetloba ne svetila in toplote ne prinašala, bi odmerlo vse življenje na zemlji. Ko pa solnce vzhaja in zahaja, se verstita dan in noč, da je na zemlji čas delu in čas počitku.

Peti dan je Bog vstvaril žive stvari, najprej živali v vodi in v zraku. In po vodi so plavale gibčne ribice in druge morske živali, po zraku je mergolelo tic razne sorte in velikosti — in tako je prišlo življenje v zrak in vodo.

Šesti dan je Bog vstvaril živali, ki lazijo in štirinožne živali. Na polju in gozdu so se gibale živali vsake verste, vsaka je najdla svoj živjež, svoje stanovanje, ki ji daje zavetje pred sovražniki. Ta dan je Bog stvaril tudi človeka.

Sedmi dan pa je Bog počival od svojega dela.

Nekateri na pol učeni, ali taki, ki se za učene mislijo, imajo stvarjenje sveta po sv. pismu za basen, ki se pripoveduje otrokom. Tem ob kratkem to-le: Mozes je najstari znani zgodovinar, in da so petere bukve „Pentateuh“ res vse verē vredne, tega nam je priča izraelsko ljudstvo, ki se je ohranilo do današnjega dne, in ki hrani taisto sv. pismo, kakoršno hranijo kristijanje. Kdor veruje razodenje Božje, mora tudi verovati, da je to resnično, kar Mozes piše od stvarjenja. — Mozes je to zapisal, kar je bilo med Judmi ustno izročilo, in to ustno izročilo se je pri izraelskem ljudstvu prav lahko ohranilo. Recimo, da je Noa, tisti Janus, ki je gledal svet pred potopom in tudi po potopu še poznal Adama, in iz ust njegovih slišal Božje razodenje, tako so tudi potomci iz Semovega rodu še poznali Noeta, tako vidimo, da se je to razodenje lahko pri pobožnih očakih nepopačeno ohranilo. Jehova je bil Judom tisti Bog, ki je Adama vstvaril, Noeta rešil in Abrahama poklical, ki je speljal Izraelce iz egiptovske sužnosti, razgernil rudeče morje, da so šli čeznj s suho nogo in jim po Mozesu, svojim preroku, dal desetero zapoved. Sv. pismo se je preložilo še pod Kristusom v gerški jezik, in ni je knjige, ki bi bila toliko razširjena po vsem svetu, ki bi imela toliko živih dokazov za svojo veljavo, kakor ravno te bukve Mozesove od stvarjenja sveta. — Ako primerjamo povesti, kakor jih najdemo pri poganih od začetka vseh stvari, spoznamo v njih pokvarjeno razodenje božje; slika je sicer zelo zaguljena, a vendar njena izvirna lepota se ji vendar le pozna. (Dalje prih.)